

Drømmeren.

Mel. Fra Thoras gamle, elskovsfulde Bryst.

Hver Midnat i den skumle tolvte Stund,
Hvor Hjertet døsig i sit Fængsel banker,
Forlader Edvard tabt de bløde Dun,
Og stille ud i Nattens Øde vanter.

Hans Fader ser den underlige Færd,
Og i hans Hjerter Angst og Uro riger,
Han spænder om sin Lænd det gamle Sværd,
Og varsomt efter Ynglingen sig sniger.

Men se: Ung Edvard strider stille hen
Med Smil paa Læben, lukt er Djelaaget;
Nu sukker han, nu smiler han igen,
Nu er det som han henrykt savned Noget.

Han mærker ej den gamle Riddermand,
Som staar halv undrende og halv forfærdet,
Han Blikket ej fra Sønnen vende kan,
Og støtter sig forventningsfuld paa Sværdet.

Og Ynglingen en Laage aabner brat,
Som fører ud til Borgens høje Tinde,
Hvorunder man dybt i den mørke Nat
Kan høre Floden brusende at rende.

Did træder dristig han med sikker Fod,
Med udbrebt Favn mod fjerne Stjernebrimmel,
Ej aner han den dulgte lumske Flod,
Men drømmer sig kun nærmere Guds Himmel.

Nu blegner Olbingen: „O, Jesu Christ!
O alle gode Aander ham bestærme!
Vaagn, blinde Edvard, vaagn! Al, se dog hist!
Al se, min Søn, den Afgrund, du dig nærmer!“

Dg op slaar Ynglingen sit vilde Blik,
Men fluts han styrter fra sit høje Sæde,
Dg mens han spælger Dødens bittre Drif,
Staar Gubben bleg og kan ham ikke redde!

Hver Midnat i den skumle tolvte Stund,
Da rører det sig dybt i Flodens Strømme,
Dg hvisler svagt som med en barnlig Mund:
„At, Fader! Hvi lod du ej Edvard drømme!“

Ludvig Bøtcher.

En vakker Ven jeg havde valgt.

Mel. To Drosler sad paa Bøgetræst.

En vakker Ven jeg havde valgt,
Den elsked jeg dog over Alt;
Den, tænkte jeg, skuld' bli' min Trøst,
Dg hvile ved mit unge Bryst.

Men min Veninde svog sin Ed,
Dg rev min Lykkes Stjerne ned.
Nu staar jeg ene og forladt
Med Sorgen over tabte Stat.

Dog hende ej jeg glemme kan,
Som gav mig Hjerte, gav mig Haand,
Hver Aften jeg i Lunden gaar,
Der maa jeg sælbe mangen Taar'.

En Aften jeg i Hu saa mod
Mig hvilde ud ved Træets Rod,
Da hørte jeg Smaafuglesang,
Dg dybt mig greb den bløde Klang.

Der kom til mig en Vandringemand,
Han talte til mig saa forsand:
O, hvorfor græder du, min Ven,
Har du da ingen Trøst igen?

Ja, hvorfor græder du, min Ven,
Vor Gud i Himlen lever end,
Han hjælper Hver som sorgfuld er,
Tro kun paa ham, han har os kær.

Som Fuglen venter lyse Dag,
Saa venter jeg hvert Klokkeslag
Paa Timeglassets Ende her,
At jeg kan gaa til Himlens Hær.

Adiø, min Fa'er, adiø, min Mo'er,
Adiø, min Søster, og min Bro'er,
Adiø, lev vel, du fælske Ven,
I Himlen ses vi først igen.

Friere ønske alle Piger.

Egen Melodi.

Friere ønske alle Piger,
Gerne jeg vil meddele dem,
Thi jeg har nok, og Tallet stiger,
I Søndags friebe til mig fem.
Kom Piger, kom, o kom og tag
Noget af alt mit Frierbrag.

Jævnlig der mig paa Døren løber
En Skolemester og en Sergent,
Dertil en gammel Løstøber,
En Købmand og en Musikant.
Af dem jeg mange Løjer har,
Thi jeg dem holder blot for Nar.

I Porten hver en Aften stander
Mandsfolk i store Hobetal,
Længselsfuld tænker disse Fjander,
At jeg ned til dem komme skal.

En Gang imellem gaar jeg ned,
Straks taler de om Kærlighed.

Gaar jeg paa Gaden glø og gaber
Mandsfolk i Tal uendelig,
Alle sig for mig bukker, straber,
Jeg knejser stolt, usigelig.
Hvis de mig ej til Røne faar,
Tror de, de fra Forstanden gaar.

Nede i Byen bor en Slagter,
Han har en Søn, som har mig kær,
Paa Herens Gaard bor en Forpagter,
Han sukker hver Gang han mig ser.
Det samme gør og en Barber,
En Doktor og Vækseller.

Jeg kunde gerne faa en Kejser,
Hvis jeg var bare dertil fød,
Det var nok mere end en Svejtsjer,
Som mig forleden Haanden hød.
Thi jeg er ung og smuk og fin
Og har et lille Pengestrin.

Jeg tænker, deres Tanter ene
Er at berøbe mig min Dyd,
Oj de da rigtig kender Lene,
Et varigt Nag er Lastens Fryd.
Ungdom og Galstak er Plaser,
Jeg la'er dem fri og deraf ler.

København.

Trykt hos Bernh. Wennstrøm.